

Oređownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przepłata kwartalna 4000 mk. miesięczna 1500 mk. — Poszczególuy numer 200 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 300 mk. od jednolamowego wiersza drobnego druku, reklamy 450 mk. od wiersza.

Redakcja: St. rostwo w Pucku. — Drukiem „Drukarni Gdańskiej“.

Nr. 12

Puck, sobota, dnia 10 lutego 1923 r.

Rok 37.

DZIAŁ URZĘDOWY.

85. Przepisy dotyczące osadzenia dróg drzewami. — Monitor Polski nr. 25 r. 23.
86. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15. 12. 22 w przedmiocie nadzoru państwowego nad kasami chorych w zakresie lecznictwa na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego. — Dz. U. nr. 10 poz. 65 r. 23.
87. Zatwierdzenie członka dozoru szkolnego szkoły L. rzędu w Karwieńskiemłocie.
88. Ogłoszenie Dyrekcji Ceł w Poznaniu.

85.

PRZEPISY

dotyczące osadzania dróg drzewami.

Celem wykonania rozporządzenia z dnia 30 grudnia 1922 r. w przedmiocie sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych na drogach publicznych wydaje się następujące przepisy, dotyczące osadzania dróg drzewami.

ROZDZIAŁ I.

Dobór drzew nieowocowych.

1. Drzewa przydrożne powinny nie tylko zdobić drogę, znaczyć ją w nocy i w zamyki śniegowe, ochraniać przechodniów od skwaru, ale także przynosić pożytek.

2. Najlepszą wskazówką, jakie drzewa będą odpowiednie na pewną drogę, są te drzewa, które rosną bujnie i zdrowo w okolicy.

3. W ziemiach żyznych należy sadzić.

a) lipy (krymską, drobnolistną i wielkolistną — *Tilia euchlora*), ten gatunek skąpo kwitnie (*parvifolia* i *platyphylles*), klony (javor i platanowy — *Acer pseudoplatanus* i *platanoides*), dęby, które jednak rosną wolno, ale są wieczyste (szypułkowy, szkarłatny, czerwony — *Quercus pedunculata*, *coccinea*, *rubra*), rzadziej wiązy (*ulmus*), graby (*carpinus*). Kasztany (*Aesculus*) udają się dobrze zwykle, jednak poprzednio wymienionym gatunkom należy dać pierwszeństwo, jako pożyteczniejszym.

4. W ziemiach wapiennych i skalistych głównie na pochyłościach gór i na Podhale buk (*Fagus sylvatica*) i dęby.

5. W ziemiach lekkich: akacje czyli grochowniki (*Robinia pseudoacacia*) a w piaskach brzoze (*Betula alba*).

6. W ziemiach wilgotnych: olszę błotną (*Alnus glutinosa*), dąb błotny (*Quercus palustris*), jesion (*Fraxinus excelsior*) i wierzby

(złotuchę i białą oraz laurową — (*Salix alba vitellina*, *alba laurifolia*) oraz wierzbę (*Salix daphnoides*).

7. Topole udają się w każdej ziemi prócz głębokich piasków. Najprzydatniejsza na drogi jest berlińska (*Populus hybrida berolinensis*).

8. Przy drogach wązkich można sadzić drzewa mniejsze: jarzębiny (*Sorbus Aucuparia*), głogi (*Crataegus monogyna*) nawet szczepione, z kwiatem pełnym (*C. m. fl. pleno alba rosea cocinea*) i klon tatarski (*Acer tataricum*).

9. Drzewa iglaste tylko na pasach należących do drogi nie w mniejszej niż 3 metrowej szerokości od pola (za rowem) tam, gdzie trzeba drogi bronić od zasypywania piaskiem lub śniegiem: na ziemiach suchych — sosna czarna i smołowa — *Pinus nigra* i *rigida*; na ziemiach wilgotnych: świerk zwykły — *Picea excelsa*, w lekkich i piaszczystych; świerk kolący — *Picea pungens*, w ziemiach skalistych — jodła — *Abies pectinata*.

ROZDZIAŁ II.

Drzewa owocowe przy drogach

1. Drzewa owocowe sadzi się przeważnie w okolicach obfitujących w sady.

2. Sadzić się powinno drzewa owocowe, o ile można za rowem. Drzewa owocowe przydrożne, sadzone na koronie, muszą mieć koronę wzniesioną przynajmniej na 2,5 m. od ziemi.

3. Grusza sadzi się co 10 m. na gruntach żyznych (gdzie sieją pszenicę, buraki), niezbyt wilgotnych i na piaszczystych, pod którymi nie głębiej, niż na 1,5 m. jest glina.

4. Jabłonie sadzi się co 10 m. w ziemiach wilgotnych (nie mokrych), na madach i próchnicach nad rzekami i jeziorami i wogóle, gdzie są bujne sady jabłoniowe.

5. Czereśnia sadzi się na takich ziemiach, na jakich grusze, co 10 m. Na wschód od Warszawy czereśnie silnie przemarzają w ostre zimy.

6. Śliwy sadzi się co 6 do 8 m. w gruntach wilgotnych (nie mokrych), głównie węgierki zwykłe.

7. Podobnie sadzi się wiśnie co 6—8 m. w gruntach lekkich i piaszczystych.

8. Na ziemiach wapiennych i skalistych można sadzić orzechy włoskie, co 15 m., cieplejszych okolicach kraju.

9. Wybór odmian drzew owocowych należy skutecznie przy uwzględnieniu warunków

miejscowych. Przepisy o sadzeniu i t. d. ogólnie odnoszą się i do drzew owocowych, ale te ostatnie wymagają staranniejszej opieki, obrony od szkodników, zasilenia i umiejętnego obejścia się z owocami*).

RODZIAŁ III.

Gdzie sadzić.

1. Drzewa liściaste można sadzić na samej koronie drogi, o ile ona ma nie mniej, niż 7 m. szerokości. Wtedy sadi się je na 0,3 m. od brzegu korony, zabezpieczając od uszkodzeń odpowiednimi odbojami (dużymi kamieniami lub palami mocno wkopanymi w ziemię). Drzewa takie powinny mieć pnie wysokie do korony na 2 m. Z czasem, gdy się rozrosną i będą ruchowi na drodze przeszkadzały, podkrzesać należy ich korony jeszcze wyżej.

2. O ile droga jest węższa w koronie, niż 7,0 m., drzewa powinny się znaleźć za rowami, na pasie przydrożnym. Przy drogach węższych w koronie, niż na 8 m. lepiej jest sadzić drzewa mijanego, t. j. nie na wprost siebie, tylko na wprost środka przerw względem przeciwnieległego rzędu.

3. Drzewa liściaste większe sadi się co 10 m., mniejsze zaś oraz iglaste (jarzębiny: głogi i t. p.) co 6 m., jednak akacje i brzozy można sadzić co 8 m.

4. Przy wązkich drogach (węższych w koronie niż 6 m.) sadi się drzewa mniejsze (lub owocowe) jednym rzędem, od strony południowej lub zachodniej, zależnie od kierunku drogi, co 8—10 m.

5. Jeżeli przy szerokiej drodze są pasy ziemi od strony sąsiednich pól, najmniej na 3 m. szerokie, można niezależnie od drzew przy brzegu korony drogi posadzić drzewa na tych pasach w odległości 1.50 m. od rowu, wybierając na ten cel drzewa mniejsze lub iglaste.

6. Na drogach z płaskimi ściekami (przekrój dróg amerykański) drzewa niezależnie od szerokości drogi należy sadzić za ściekami w odległości 0,3—0,4 m. od brzegów ścieków.

7. O ile wzdłuż dróg przechodzą linje telegraficzne, telefoniczne, lub przewoźniki elektryczne, zarządy drogowe winny dążyć do tego: aby gdy droga posiada szerokość 7,0 m. i więcej, linje przewodów umieszczone były poza rowami, a droga obsadzona była drzewami na koronie; o ile droga ma szerokość mniejszą, niż 7,0 m., zarządy drogowe powinny dążyć do tego, aby linje przewodów przechodziły po brzegu korony, a drzewa posadzone były za rowami. Stopniowe przeniesienie linii przewodników napowietrznych odbywać się winno w porozumieniu odnośnych zarządów drogowych i instytucji zarządzających linjami przewodników.

ROZDZIAŁ IV.

Sadzenie.

1. Do sadzenia drzew wykopuje się doły na 0,75 m. szerokie i głębokie (w ziemiach piaszczystych szersze, w wilgotnych płytsze od 0,25 do 0,5 m.) Ziemię w nich zwierzchnią, żyzniejszą (ciemnej barwy) wyrzuca się na jedną stronę, jałową (jaśniejszą) na drugą. Zaprawę zasypuje się tuż przy dole, używając

na ten cel skrobanek (zgarnięte błoto) z dróg bitych. W piaskach dowozi się gliny zwietrzalej i próchnicy (prósz torfowy), razem po koszu ćwierćkorcowym na każdy dół. Dodatek popiołu drzewnego lub też soli potasowej (1/4 do 1/2 kg.) i tomaszówki (0,5 kg. do 1 kg.) oraz siarczanu amonu (po 1,2 kg.) jest pożądanym i proszki te miesza się z ziemią lepszą.

2. Przed sadzeniem na tydzień zasypuje się doły ziemią żyzniejszą na spód, jałową — wyżej pozostawiając jednak dołek, o tyle obszerny, żeby się w nim korzenie wygodnie zmieściły. Wbijają się też w środek dołu (na linię sadzenia) palik 0,1 m. średnicy dolnej, opalony na wysokość 0,5 m., żeby w ziemi nie zgnił prędko, a długi tak, jak pień drzewa nad ziemią.

3. Drzewa przydrożne liściaste winny mieć pnie proste o wysokości przynajmniej 2 metrów do korony. Grubość pnia mierzona na wysokości i metra nad ziemią wynosić powinna dla drzew owocowych i mniejszych dzikich 8—10 cm. w obwodzie, dla drzew dzikich większych 10—20 cm. w obwodzie.

Korzenie winny być dobrze rozwinięte, drzewo winno być wykopane starannie bez nadmiernie poszarpanych krótkich korzeni. Korzenie uszkodzone należy przyciąć ostrym nożem. Drzewa iglaste winny być parokrotnie szkółkowane i sadzone na miejscu z bryłą ziemi. Powinny mieć wysokość przynajmniej 1,0—1,5 (5—10 letnie).

4. Najlepsza pora sadzenia — październik, ostatecznie do połowy listopada. Akacje, brzozy, klony i drzewa iglaste sadi się jednak na wiosnę, wkrótce po zupełnym rozmarznięciu ziemi.

Sadzenie topoli i wierzb odbywa się na wiosnę przez wkopywanie kołków odpowiedniej grubości naciętych z żywych gałęzi tych drzew i uprzednio namoczonych. Topoli nie należy sadzić przy drogach, w miejscach, gdzie mogą one wyrządzać dotkliwą szkodę przez wyjąłowanie uprawnej roli.

5. Sadić trzeba tak, żeby po opadnięciu ziemi w dołach nasady korzeni znalazły się tuż przy poziomie gruntu. U drzew z rowem rosnących mogą one nawet wystawać cokolwiek ponad ziemią, ponieważ będą przysypywane skrobankami z drogi; zbyt wysokie jednak obsypywanie (ponad 0,05 m.) jest szkodliwe.

6. Przy panujących u nas wiatrach południowo-zachodnich należy sadzić przy pałku nieco ku stronie tych wiatrów pochylonym.

7. Korzenie zaprawą obsypać, dół do reszty ziemią zapełnić, tworząc z niej naokoło drzewa kopczyk przy sadzeniu jesiennym, a miskę — przy wiosennym.

Ziemię pomiędzy korzeniami doskonale obcisnąć trzonkiem szpadla. Na wiosnę po zasadzeniu podlać zaraz wodą obficie, a gdyby się korzenie obnażyły, ziemią je obsypać. O ile wiosna jest sucha, podlać powtórnie przed połową maja.

8. Po zasadzeniu przywiązać drzewo do palika u samej góry słomą, a w początku czerwca, gdy osiadzie, nitkami wierzbowymi raz w środku i raz u góry, nie w ósemkę, lecz wprost, okręcając niemi drzewo i palik. Po 2—3 latach, gdy się drzewa dobrze już zakorzenia, paliki usunąć.

* Jako treściwy podręcznik do tego może posłużyć książka E. Jankowskiego p. t. „Sad przy Chacie“, wyd. VIII.

9. Drzewa, które się nie przyjęły zastąpić innymi zaraz na jesieni lub w roku następnym, zależnie od właściwej im pory sadzenia.

10. Kopczyki w jesieni usypane na wiosnę rozrzuć i porobić około drzew miski (zagłębienia, chwytające wodę deszczową.)

RODZIAŁ V.

Utrzymywanie drzew.

1. Zarządy drogowe winny roztoczyć nad drzewami przydrożnymi ciągłą i staranną opiekę: w tym celu technicy i dozorczy drogowi oraz droźnicy winni być praktycznie obznajmieni z pielęgnowaniem drzew; pożądanę jest, aby Dyrekcje Okręgowe Rob. Publ. urządziły perjodyczne krótkie kursy ogrodnicze pod kierunkiem doświadczonych ogrodników.

2. Drzewa winny być zabezpieczone od uszkodzenia kołami wozów, za pomocą odbojów, t. j. krótkich a mocnych pali (wysokości 0,8 m. nad ziemią) lub słupków kamiennych, lub dużych kamieni, wkopanych w ziemi ukośnie od strony drogi.

Od ogryzania zabezpiecza się drzewa, dopóki kora na nich nie stanie się chropowata, obstawiając pnie tarniną lub jałowcem, gałęzie te przywiązują się naokoło pnia wtkami wiezbowemi.

3. Wycinać gałęzie ma prawo tylko zarząd drogowy; o ile obcięcie gałęzi potrzebne jest ze względu na przewody elektryczne, wykonać je może za zgodą odnośnego zarządu drogowego zarząd instytucji, do której należą przewody, winien przy tem zastosować się do wskazówek zarządu drogowego.

Obcinanie gałęzi drzew stanowiących własność właścicieli przydrożnych gruntów uskuteczniają ci właściciele podług wskazówek odnośnego zarządu drogowego.

W koronie wycina się gałęzie krzyżujące się (te z nich, które są skierowane do środka) suche, oraz nadłamane, aż do miejsca zdrowego. Im wcześniej się to robi, tem mniejsze będą rany zadane. Cięcia trzeba robić ostremi tasakami lub piłkami, nacinając zrazu od spodu, a potem z wierzchu, żeby się gałąź z korą nie oddarła. Wilczki, tj. gałęzie wychodzące u stóp drzewa lub z guzów na pniu, wycina się gładko. Najlepiej jest ciąć drzewa od połowy lutego do końca marca.

4. Konary zbyt daleko sięgające lub z nadto cieniujące drogę można skracać. Również można koronę podnieść wyżej, odejmując dolne gałęzie.

5. Starzejące się drzewa można odmłodzić na wiosnę, skracając wszystkie gałęzie korony o trzecią część.

Dobrze jest jednocześnie zasilic te drzewa odmłodzone polewką z siarczanu amonu, soli potasowej i superfosfatu, rozpuszczonych w wodzie. Płyn ten pożywny nalewa się w otwory, zrobione w ziemi drągiem żelaznym pod zakończeniami gałęzi. Odmładzanie i zasilanie robi się w początkach marca po rozmrażeniu ziemi.

6. Rany, mające średnicy 0,8 lub więcej cm., zasmarowują się możliwie szybko po ich zadaniu sadzami z pokostem, rozrobionymi na gęstą masę. Zamiast sadzy może posłużyć miałko utłuczony węgiel drzewny; może być również użyta glina, z krowieńcem.

0,6 m., okopuje się wcześniej na wiosnę i w lecie, utrzymuje w spulchnieniu, wolne od chwastów, przez kilkakrotne zmotykowanie. Jeżeli się skrobanki wyrzuca poza rów, a tam rosna drzewa, dobrze jest na wiosnę cały brzeg za rowem przekopać na 0,75 m. szeroko.

8. Doprowadzenie wody spływającej z drogi rynienkami (płytkami ściekami) do miski, zrobionej z ziemi, u stóp drzewa, jest pożyteczne, ponieważ taka woda zawiera części nawozowe, wylugowane z odchodów zwierząt przechodzących drogami.

9. Niszczenie szkodliwych owadów sposobami wskazanymi dla drzew owocowych jest pożądanę również i dla innych drzew przydrożnych.

10. Gdyby stare drzewa przydrożne trzeba było usunąć, należy na 3—5 lat przedtem posadzić pomiędzy niemi, na połowie odstępów drzewa zastępcze, ale możliwie innych gatunków, np.: po topolach lub wierzbach — akacje lub brzozy, po lipach — klony i t. p.

RODZIAŁ VI.

Żywopłoty.

1. Żywopłoty robi się przy drogach dla obrony pól od przechodniów, lub też dla ochrony drogi od śniegów i zasypywania piaskiem, gdzie to jest potrzebne.

2. Odpowiednie rośliny na ten cel są: grab (*Carpinus betulus*), głóg (*Orataegus*, różne gatunki), wiśniosiłwa (*Prunus Mirabolana*), akacja syberyjska (*Caragana arborescens*), rokitnik (*Hippophae rhamnoides*), róża dzika (*Rosa Canina*, *R. Rubigina*), ligustr (*Ligustrum vulgare*), (w okolicach kraju o klimacie nie ostrzejszym, niż warszawski) i inne. Z iglastych są do tego przydatne żywotniki (*Thuja occidentalis*) w okolicach cieplejszych i ziemi niezbyt wilgotnej oraz świerk pospolity (*Picea excelsa*) i świerk kołacy (*Picea pauciflora*).

3. Żywopłoty można urządzać tylko za rowem, od pola najlepiej w odległości 0,5—1 m.

4. Pod żywopłot przeregulować pasek ziemi na 0,5 m. szeroki, również na 0,5 m. głęboko, a rośliny 2-letnie sadzić na środkowej linii tego paska, jednym rzędem wczesną wiosną.

5. Sadzi się ligustr co 0,2, rokitnik co 0,3, głóg co 0,4, żywotnik co 0,8—1 m. i t. p.

6. Krzewy od trzeciej wiosny po posadzeniu przycina się z boku, tak żeby żywopłot miał szerokości od 0,5 do 1 m.; wysokość odpowiednia będzie dla ligustru 1—1,5 m., dla głogu i rokitnika od 1,8—2 m., dla żywotników od 2—3 m. i t. d.

7. Jeżeli grunt przy drodze jest rozmaity, należy krzewy do niego dostosować.

8. Zaleca się zasilanie zapomocą nawozów mineralnych, powyżej wymienionych, rozsypanych z obu stron żywopłotu, na wiosnę i przykopanych w ziemię.

Dawki mogą być niewielkie nawet, a już poskutkują. Stosujemy zasilanie, gdy przyrost świeży, roczny osłabnie (np. zejdzie pontzej 0,15 m.).

9. Niszczenie owadów szkodliwych potrzebne jest i na żywopłotach głogowych.

RODZIAŁ VII.

Przepisy końcowe.

1. Sadzonki drzew zarządy drogowe otrzymywać mogą bezpłatnie ze szkółek rządowych, prowadzonych przez rządowe leśnictwo lub zarządy dóbr państwowych.

Zlecenia na wydanie sadzonek zarządom drogowym wydają właściwe okręgowe Zarządy Lasów Państwowych, wniesione do nich żądania Dyrekcji Okręgowych Robót Publicznych lub wydziałów wojewódzkich, lub powiatowych. Sadzonki winny być zamawiane z awansu na kilka lat przed sadzeniem.

Niezależnie zarządy drogowe tam, gdzie zachodzą trudności w otrzymywaniu sadzonek od instytucji powołanych do prowadzenia szkółek drzewnych, mogą zakładać własne szkółki na działkach ziemi, należących do dróg. Wszelką możliwą pomoc okażą im Zarządy Okręgowe Lasów Państwowych. Wreszcie sadzonki mogą być nabywane przez zarządy drogowe w szkółkach zawodowych prywatnych, w których również należy je zamawiać na kilka lat przed zamierzonym sadzeniem.

Zamieszczony w przepisach wykaz drzew odpowiednich do obsadzania dróg nie jest bezwzględnie obowiązujący. W poszczególnych wypadkach wybór gatunków i odmian drzew dla obsadzania danej drogi może być ustalony przez zarządy dróg publicznych w porozumieniu z miejscowymi instytucjami fachowymi, państwowymi i społecznymi, jak zarządami lasów, instytucjami ogrodniczymi, rolniczymi i t. p.

2. W celu wzbudzenia poszanowania posadzonych drzew przez ludność miejscową, a w szczególności przez dzieci, Dyrekcje Okręgowe Robót Publicznych winny odnosić się do właściwych władz szkolnych i duchownych, aby te zarządzały w szkołach powszechnych wykłady o poszanowaniu drzew przydrożnych i opiekowanie się nimi, oraz urządzenie stale na wiosnę i w jesieni w szkołach ludowych uroczystości sadzenia drzew przydrożnych na najbliższych od danej szkoły drogach. Święta te winny być urządzone w porozumieniu z zarządami drogowymi, które w umówionym terminie dostarczą sadzonek i instruktora.

Minister Robót Publicznych:
(—) Łopuszański.

Powyższe podaję Zarządom dróg do wiadomości i przestrzegania.
Puck, 6. II. 23 r.

Starosta: Lipski.

86.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego i Ministra Pracy i Opieki Społecznej
z dnia 15. grudnia 1922 r.

w przedmieście nadzoru państwowego nad kasami chorych w zakresie lecznictwa na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

Na mocy art. 97—99 i 105 ustawy z dn. 19 maja 1920 r. o obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby (Dz. U. R. P. No. 44, poz. 272 i Dz. Urzęd. Min. b. Dzieln. Prusk. r. 1920, No. 45) oraz art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej (Dz. U. R. P. No. 30, poz. 247) zarządza się co następuje:

§ 1. Naczelnik (dyrektor) wojewódzkiego urzędu zdrowia jest delegatem Ministerstwa Zdrowia Publicznego do właściwego okręgowego urzędu ubezpieczeń, oraz w myśl art. 99 ustawy z dn. 19 maja 1920 r. wchodzi w skład okręgowego urzędu ubezpieczeń i współdziała z nim w wykonywaniu nadzoru nad lecznictwem.

Delegatowi Ministerstwa Zdrowia Publicznego do okręgowego urzędu ubezpieczeń służy, z upoważnienia tegoż urzędu prawo powierzenia pewnych czynności, dotyczących wykonywania nadzoru nad lecznictwem kas chorych, poszczególnym podwładnym mu urzędnikom, a mianowicie: inspektorowi lekarskiemu, farmaceutycznemu i lekarzowi powiatowemu.

§ 2. Delegat Ministerstwa Zdrowia Publicznego do okręgowego urzędu ubezpieczeń korzysta ze wszelkich potrzebnych w zakresie jego działania sprawozdań, komunikatów i innych materiałów, dotyczących działalności kas chorych w dziedzinie lecznictwa, któreimi okręgowy urząd ubezpieczeń rozporządza.

§ 3. W wypadkach dostreżenia usterek lub nieprawidłowości w działaniu kas chorych w dziedzinie lecznictwa, spraw zdrowotnych i higieny społecznej, delegat Ministerstwa Zdrowia Publicznego w okręgowym urzędzie ubezpieczeń ma prawo, w granicach zasadniczej ustawy sanitarnej, stawiać wnioski, które winny być uwzględnione w zarządzeniach okręgowego urzędu ubezpieczeń w granicach jego kompetencji.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski.

Minister Zdrowia Publicznego: Chodźko.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 5. II. 23 r.

Starosta: Lipski.

87.

Zatwierdzenie
członka dozoru szkolnego szkoły I. rzędu w Karwieńskiem-Błocie.

Na podstawie § 31 ord. szkolnej dla Prus Wschodnich i Zachodnich z dnia 11. 12. 1845 r. zatwierdziłem p. Herrmanna Starniczkego z Karwieńskiegoblota jako członka dozoru szkolnego szkoły I. rzędu w Karwieńskiem-Błocie.

Puck, dnia 1. II. 23 r.

Starosta: Lipski.

88.

Ogłoszenie Dyrekcji Cel w Poznaniu.

Z końcem lutego r. b. zwija się ekspozytura celna w Kartoszynie pow. pucki a pozostaje tamże tylko miejsce przepustkowe dla pasażerów bez towaru.

Poznań, dnia 11. stycznia 1923 r.

Dyrekcja Cel.